

[Skatteministeren]

indebære en betydelig skærpelse i forhold til regeringens forslag. Det er et ændringsforslag, som betyder, at der fortsat vil være tale om, at den samlede indkomst- og formueskat kan udgøre flere hundrede procent af den skattepligtige indkomst for formueskatteydere, hvis skattepligtige indkomst er lav i forhold til formuen.

Hvis man tager udgangspunkt i hr. Lykketofts mange gange fremhævede taleksempl, som går ud på at betragte en formueskatteyder, der har en formue på 100 mio. kr. og en løbende skattepligtig indkomst på 750.000 kr., er det for denne skatteyder i dag sådan, at han eller hun i samlet skat afleverer mere end 100 pct. af, hvad den skattepligtige indkomst er, nemlig 144 pct.

Med regeringens forslag sænkes denne procentsats sådan, at nu tages i det mindste ikke hele den indkomst, som denne formueskatteyder tjener.

Jeg må altså sige, at selv om det selvfølgelig er nemt for hr. Lykketoft at køre en agitation på, at nogle i øvrigt ganske få formueskatteydere får en skattelettelse, der i kroner og øre ser ganske betragtelig ud, skal det altså ses i sammenhæng med, at disse formueskatteydere i forvejen afleverer mere end 100 pct. af deres indkomst i skat, og næsten uanset hvor godt stillet folk er, anser jeg det for at være aldeles umoralsk, at man skal aflevere mere i skat, end man tjener. Det er det, regeringens forslag – i hvert tilfælde i langt de fleste tilfælde – råder bod på, hvorimod Socialdemokratiets forslag ikke gør det, og derfor må regeringen afvise Socialdemokratiets ændringsforslag.

Lykketoft (S):

Jeg hørte ikke alt det, hr. Glistrup sagde, men jeg forstod, at vi træner i at gennemføre skatteletterelser ved at starte fra toppen på de øverste få promiller, og at det på en eller anden måde skulle gøre det lettere engang at komme frem til, at almindelige danskere kunne blive bedre stillet. Det har jeg meget svært ved at begribe.

Men der var to andre spørgsmål, der bragte mig herop. Det ene var skatteministerens ekvilibristnumre i procentregning. Det korte af det lange er, at skattelovsreglerne, sådan som de er indrettet, betyder, at de, der har de største formuer, og som har tænkt deres skattepligtige indkomster tilstrækkelig langt ned, betaler en væsentlig lavere formueskatteprocent end den, der står i loven, og det betyder, at man, når man

generelt nedsætter formueskatten fra 2,2 til 1 pct., efter skatteministerens version af det nedsætter skatten for de allerstørste formuer, hvis de har været tilstrækkelig gode skattetænkere, fra 1 til 0,4 pct. eller fra 0,9 til 0,4 pct. Sådan er det.

Det er det, der er problemet – det er det, der er urimeligheden. Skatteministerens vildledning i denne diskussion og det, som gør, at den generelt er misforstået, er, at man taler om at måle formueskatten i forhold til et så skrøbeligt begreb som den skattepligtige indkomst, og det vil sige, at alle de, der kan fradragstænke godt nok, alle de, der har tilstrækkelig mange skattefri indtægter, kan blive begunstiget af skatteloftet.

Det er det, vi vil begrænse i et vist omfang, så de ikke får den fulde relative fordel af skatteministerens gaveuddeling. Det er det, sagen drejer sig om; den anden form for procentregning kan udelukkende have det formål at vildlede offentligheden.

Egentlig bad jeg i første omgang om at få ordet nu af en anden grund. Jeg synes, det er mærkeligt, at hverken Det Radikale Venstres, CD's eller Kristeligt Folkepartis ordførere har været heroppe for at forklare den undrende offentlighed, hvorfor de ikke kunne støtte Socialdemokratiets ændringsforslag, hvorfor de gerne vil beskytte disse få hundrede af vore allerrieste og mest snedige mennesker.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det skal hr. Lykketoft ikke undre sig over, for den eneste, han kan spørge, er sig selv. Det er jo ham selv, der er den hovedskyldige – næsten eneskyldige – i, at det er gået sådan, som han siger, nemlig at vi begynder med skatteletterelser fra toppen, for sandheden er jo, at hr. Lykketoft i forbindelse med skattereformen har lagt sin klamme hånd på systemet, således at de desperat nødvendige skattenedsættelser, som skal til, næsten ikke er til at gennemføre andre steder end i toppen. Det var netop hr. Lykketoft – alene hr. Lykketoft – der gav skattereformforhandlingerne en drejning og ved erklæringer her fra denne talerstol bevirkede, at der kun var et eneste fristed til at lave skattenedsættelser, og det var i formueskatten.

Jeg ved godt, at hr. Lykketofts tanke i sin tid var, at han troede på dette latterlige fabeldyr –